

N.E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν τῇ διεστάσει
πρώτης τῶν ὁδῶν
Παυλίου καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις	ἐτησίᾳ δρ. ν.	8
"	ἡμην. "	5
" ταῖς ἡπαρχ.	ἐτησίᾳ "	10
"	ἡμην. "	6
" τῶ ἐξωτερικῷ	ἐτησίᾳ δρ.	15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κάρμεν καὶ Ἀναῖς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ
εἰκόνα, μετὰφρ. Ε. Σχινῆ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ
Αδάμρου Ἐνυάλου. — Ἡ εἰκὼν, μετὰφρ. Α. Μ. Καράλη. — Ποι-
κίλα. — Συστατικὴ ἐπιστολή. — Ἡ ἀκρί. — Γνωστοποιήσις.

ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις.....	Λιπτ. 10
" ταῖς ἡπαρχίαις.....	" 15
" τῶ ἐξωτερικῷ.....	" 25
Φύλλα προηγούμενα λιπτ. 50	

Ἀμαζὼν καὶ ἵππος θὰ κατεκυλόντο εἰς τὸν βοθρὸν. — Σελίς 58, στήλη 3.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

V

Ο ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΣΠΑΗΔΩΝ

Ἦρας τινὰς πρότερον, καθύσον πα-
ρατηροῦμεν, ὅτι ἀνελάβομεν τὴν ἡμε-
τέραν ἀφήγησιν ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ
ὅτι ἡδυνάμεθα κάλλιστα ν' ἀρχίσωμεν
ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου τούτου, — ὥρας τι-
νὰς πρότερον, λέγομεν, ἀνὴρ εἴκοσι καὶ
ὀκτὼ μέχρι τριάκοντα ἔτων, μέ μέτω-
πον χαλκόχρουν ἐκ τοῦ ἡλίου τῆς με-
σημέρας, περιβεβλημένος λευκὸν βουρ-

νούζιον, διὰ τῶν πτυχῶν τοῦ ὁποίου
ἐστειλβον τὰ ποικίλματα στρατιωτικῆς
στολῆς, κατῆλθε δημοσίας ἀμάξης τα-
χυδρομικῆς, διῆλθε μίαν λεύγαν νο-
τιόθεν τῆς ὁπῆς τοῦ Σατανᾶ, ἀκο-
λουθήσας φάραγγα τέμνουσαν τὴν κοι-
λάδα, καὶ διέβη τὸν Νιέβρ ἐπὶ σιδηρᾶς
τινὸς γεφύρας κρεμαστῆς.

Ὡς ἄνθρωπος γινώσκων τὸν τόπον,
ἔλαβεν ἄνευ δισταγμοῦ τὸν δρομίσκον
τὸν φέροντα εἰς Νογαρέτ καὶ ἀνῆλθε
βαθμηδὸν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, μέ-
χρι τοῦ ὑψώματος τῆς λευκῆς οἰκίας.

Εἴτε βεμβάζων, εἴτε ἀφρημένος, ὃ
ταν ἀπειχεν αὐτῆς περὶ τὰ ἑκατὸν
βήματα, ἀπεπειράθη νὰ τρέξῃ, ὥσει
βραχίοντες ἠνολύοντο καὶ τὸν ἐκάλουν
νὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν· ἀλλ' ἔμεινε προση-

λωμένος εἰς τὸ ἔδαφος ἐκ βαθείας συγ-
κινήσεως καὶ τὸ μελάγχρουν πρόσωπόν
του ἐλευκάνθη ὑπὸ νεκρικὴν ὠχρότητα.

Κατισχύων ἐν τούτοις ἑαυτοῦ, ἐπ-
ανέλαβε τὴν πορείαν του βραδέως καὶ
τὸ μέτωπον προσκλίνων πρὸς τὴν γῆν.

Φθάσας εἰς τὴν θύραν ἐστάθη καὶ
πάλιν, παρετήρησε τὰ κλειστὰ παρά-
θυρα καὶ τὴν θύραν, τὸν ἔρημον κήπον
... εἴτα τὴν λυπηρὰν ἀφαίρεσιν, ὅφ'
ἦς κατείχετο, διεδέξατο εἶδος τι ἐκ-
πλήξεως εἰς τὴν θέαν τῶν ἐπὶ τῆς
στέγης γογγυζουσῶν περιστερῶν καὶ
τῶν μετὰ φροντίδος καλλιεργημένων
δενδροστοιχιῶν τοῦ κήπου.

— Τίς ἄρα γε κατοικεῖ ἐδῶ; ἤρω-
τησε καθ' ἑαυτὸν μετὰ τινος ἀνησυ-
χίας.